

19-12-2017 uitvaart br. Arnold van der Drift

De pericope die wij zojuist hebben gehoord heeft het leven van br. Arnold zijn kleur gegeven. Het is het Evangelie van het feest van de Annuntiatio, Maria Boodschap, gevierd op 25 maart, de geboortedag van br. Nol. Het is een boodschap van vreugde. De oorzaak van deze blijdschap is de openbaring van Gods liefde, van zijn barmhartigheid en goedheid voor de mensen. Dat is de boodschap die de engel Gabriël brengt aan het jonge meisje in Nazareth. De engel trad bij Maria binnen en sprak : Χαίρε, verheug U. Die vreugde heeft br. Arnold heel zijn lange leven beleefd, dankbaarheid voor het leven, voor de geborgenheid van zijn familie in Delft, zijn ouders en grootouders, broers en zussen, neven en nichten. Die verbondenheid was voor hem een bron waaruit hij gretig dronk, een band die hem grote steun gaf. Dan was er de vreugde om de schoonheid van de natuur, het Hollandse landschap, de seizoenen, de zomer waarin je kon zwemmen en de winter wanneer je kon schaatsen, de zang van de vogels, de bloei en de oogst van de boomgaard die hij vele jaren onderhield en waarin hij zijn energie kwijt kon. In de loop van de jaren en door zijn contacten met veel deskundigen vergaarde hij een enorme kennis van wat er groeit en bloeit.

Vanuit zijn gelovige opvoeding in een katholiek gezin, en zijn vorming bij de franciscanen op het gymnasium in Venray ontwikkelde hij ook een diepe godsdienstzin. Ongekunsteld en wars van vertoon, maar eerlijk en oprecht.

De bijbel boeide hem. Vlijtig heeft hij zich door de jaren heen een grondige kennis verworven van het Hebreeuws, het bijbelgrieks en het latijn, en na zijn priesterstudie is hij zich daarop blijven toeleggen. Aan zijn medebroeders gaf hij bijbelcursussen, hij deelde met bezoekers en gasten, met oblaten en belangstellenden, en ook buiten het klooster heeft hij heel veel mensen liefde voor de Schrift bijgebracht. Meestal waren het geen droge lessen, maar gekruid met humor, en ook anderszins niet droog, want hij hield ervan om de studie te veraangemen met een al dan niet zelf bereid drankje. Broeder Nol maakte veel vrienden. Hij werd gevraagd huwelijken in te zegenen, te dopen, en uitvaarten te begeleiden. Wat mensen in hem aantrok was zijn hartelijkheid, zijn blijheid en zijn gevoel voor humor.

Hij was een natuurmens, een mensenmens, en dat alles omdat hij zich een godskind wist.

In de 40er jaren, de oorlogstijd, als jonge man werd hij geconfronteerd met de verschrikkingen van de oorlog. Bij menigeen zijn dat ervaringen waarvan levenslang een trauma wordt megedragen.

Br. Nol kon het doen laten voorkomen dat het voor hem best een leuke tijd was geweest, met avonturen in Berlijn, ontmoetingen met interessante mensen. Zonder twijfel is het voor hem een heel harde tijd geweest, een vreselijke beproeving. Hij heeft zich daar doorheen geslagen door zijn karakter, zeker, maar ook door zijn diepe geloof. In zijn laatste dagen, toen zijn geest wat ontregeld was door de morfine, spookte het door zijn hoofd: hoe gaat het in Delft? Is iedereen ongedeerd? Nee, het is hem niet in zijn koude kleren gaan zitten, de verschrikkingen zijn niet langs hem afgegleden. De ellende wist hij te overwinnen door zijn niet te blussen levensvreugde en zijn wil om te leven, liefst 100 jaar. Door die instelling kon hij het hoofd boven water houden en wist hij velen troost te brengen. Jarenlang had hij de zorg voor onze zieken. Dat zal niet altijd even professioneel zijn gegaan, maar wel probaat. Soms misschien wat nonchalant, maar vooral voor de ouderen was hij een toeverlaat en steun. Zelf is hij in zijn laatste ziekte voortreffelijk verzorgd door br. Steve en zijn helpers. Met vreugde nam hij vanuit zijn rolstoel deel aan de officies, je hoorde zijn stem meezingen in het koor, en hij was aanwezig in de refter en bij de recreaties. Voor hoogbejaarde mensen kan de dag lang vallen. De slaap brengt

dan wel uitkomst maar fijner was de aandacht van lieve mensen die hielpen om de tijd aangenaam door te komen, met een praatje, een spelletje, een potje schaak.

Een lang mensenleven in het licht dat doorbrak toen de engel de goede tijding bracht aan Maria, en zij met haar instemming de Menswording van Gods Zoon mogelijk maakte. Dit mysterie is in de kunst verheerlijkt door schilders en beeldhouwers, in de muziek door componisten, in de liturgie van Oost en West door talloze lofgezangen, het ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ in het Grieks, Достойной есть in het Slavisch. Onze broeder Nol heeft daar in zijn leven mee ingestemd en zijn vertrouwen gesteld op Gods barmhartigheid en menslievendheid die besloten ligt in dit mysterie.

Hij heeft a.h.w. zijn eigen melodie geschreven, zijn eigen poëzie daaraan toegevoegd. Dat kon soms lijken op een zekere dwarsigheid of het opzoeken van de grenzen, maar was het niet veeleer een sterke authenticiteit? In ieder geval heeft hij altijd getuigd gelukkig te zijn in het klooster, dankbaar te zijn voor wat het monastieke leven hem aan rijkdom schonk, grote achting te hebben voor wat hem was toevertrouwd in het priesterschap, en te verlangen de Heer te dienen met al zijn gaven en talenten. Dierbare br. Nol, bedankt, en met u danken wij God voor zijn

menslievendheid, en vertrouwen wij u aan Hem
toe.